

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. szeptember 9.
(csütörtök)

Horváth Géza

„HA SZÓT HALLASZ SZÁMBÓL”

Énekek: 512, 229

Alapige: Ezékiel 3,16-23

„És lőn hét nap múlva az Úr szava hozzám, mondván: Embernek fia! ör-állóul adtalak én téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: Halálnak halálával halsz meg, és te őt meg nem inted, és nem szólsz, hogy visszatérítsd a hitetlent az ő gonosz útjáról, hogy éljen: az a gonosztevő az ő vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. De ha te megintetted a hitetlent, és ő meg nem tért hitetlenségéből és gonosz útjáról: ő az ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet. És ha elfordul az igaz az ő igazságától, és cselekszik álnokságot, és én vetek eléje botránkozást: ő meg fog halni; ha meg nem intetted őt, vétke miatt hal meg, és elfelejtetnek igazságai, amelyeket cselekedt; de vérét a te kezedből kívánom meg. Ha pedig te megintetted azt az igazat, hogy az igaz ne vétkezzék, és ő nem vétkezik többé: élvén él, mert engedett az intésnek, és te a te lelkedet megmentetted. És lőn ott az Úrnak keze rajtam, és monda nékem: Kelj fel, menj ki a völgybe, és ott szólok veled. Fölkelék azért, és kimenék a völgybe, és ímé ott állt az Úrnak dicsősége, hasonlatos ahhoz a dicsőséghez, amelyet a Kébár folyó mellett láttam, és orcámra esém.”

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük, hogy olyan sokszor említhettük és kérhettük az énekekben, hogy szólj. Áldunk azért, hogy nemcsak a Te dicsőségedet mutatja az, hogy megszólalsz, hanem a mi javunkat is munkálja. Hiszen azt énekeltük az előbb, hogy „szódban meglelem az örökkévalóság jó édességeit”, a Te „szavad ír s gyógyító erő” a mi számunkra. Köszönjük, Urunk, hogy megmutatod azt újból és újból, hogy milyen nagy szükségünk van arra, hogy Téged halljunk. És köszön-

jük Neked azt a kegyelmet, amely lehetővé tette a hallást, a meghallását az Igének, amikor Te szólsz hozzánk. Sok ember nem érti, nem hallja a Te szavadat, de köszönjük, hogy mi hallhatjuk. Olyan nagy kegyelem és olyan nagy kiváltság ez, Urunk! Engedd, hogy meg tudjuk különböztetni a Te hangodat más hangoktól, mert a juhok sem követnek idegent, mert nem ismerik a hangját. Köszönjük, hogy be lehet azonosítani a Te hangodat mindig.

Hadd köszönjük meg Neked, hogy ma is ezért jöhettünk ide, mert szeretnénk Téged hallani. Nem emberi beszédet kívánunk mi, hanem a Te hangodat, a Te szavadat, Igédnek üzenetét. Hadd köszönjük meg Neked azt, hogy a mai napon is megtartottál, megőriztél, hordoztál bennünket sasszárnyakon! És köszönjük, hogy most itt elcsendesedhetünk, testben-léleken megpihenhetünk. Kérünk Téged, Urunk, hogy valóban a Te szavadat hadd halljuk, és engedd, hogy megalázkodjunk előtte, és ne tartsuk magunkat többnek, mint a Te szavadat! Adj azért, Urunk, alázatot Igéd előtt, hogy áment tudjunk rá mondani, hogy így van, és így legyen az én életemben is!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, most, hogy Ezékiel próféta könyvét kezdtük olvasni a kaulauzunk szerint, az jött elém, hogy a Biblia megtanít bennünket örök érvényű üzenetek komolyan vételére.

Az Ezékiel könyvének eleje arra tanított engem is, és tanítson bennünket, hogy nincsenek szent helyek, de minden helyet szentté tehet az, aki maga is szent. Miért fontos ez a mi számunkra? Azért, mert ma is nagyon sokan vallják azt a régi zsidó gondolkozást, amely egy-egy helyet szentnek tartott csak önmagáért. A Biblia azt mondja, hogy nincsenek olyan szent helyek, ahol valamikor ott volt az Úr, és szólt, de ma már nem szól. Hogy mennyire így van ma, azt onnan látom, amikor így emlegetik Jeruzsálemet, hogy a szent város. Aki elmegy egy izraeli turistaútra, az így mondja, hogy megyek a Szentföldre. És mondom: mitől szent? Mitől szent az a föld? Mert ott járt az Úr Jézus! De, nem az a lényeg, hogy az Úr Jézus hol járt, hanem hol jár ma, hol van ma az Úr Jézus Krisztus, mert Ő nem azt mondta, hogy azok a helyek szentek, ahol Ő járt, hanem az, ahol összegyűlnek az Ő nevében, ott van közöttük, és ahol Ő ott van, meg ott van az Ő Igéje, azt a helyet szentté teszi. Két példát hadd mondjak a Bibliából, hogy ne képzeljük, hogy egy hely önmagától szent azért, mert fel van szentelve! Akkor sem szent, csak ha ott van az Ige, ha ott van az Úr, aki megszólal. Ezékiel próféta könyve erre tanít bennünket, hogy szentté tette a helyet ott a Kébár folyó mellett, ami eredetileg nem is folyó, hanem talán úgy kellene fordítanunk, hogy csatorna. És szentté teszi ott azt a helyet a megszólaló Isten szava és jelenléte. Ugyanakkor Ezékielnél olvassuk, hogy Isten dicsősége – itt nagyon sokszor fordul elő ez a kifejezés, a Köbod Jahve – egyszerűen elhagyja a jeruzsálemi templomot, és kivonul. Ott a papok forgolódnak, füstölnek, végzik a szertartást, Isten dicsősége meg felemelkedik, és kivonul a templomból. Rögtön nem lesz szent a jeruzsálemi templom, mert elhagyta az,

aki maga szent, hiszen Ő mondja magáról, hogy „*én szent vagyok*”, és az Ő jelenléte szentel meg egy helyet.

Vagy gondoljátok el, a Bibliában szent hely volt Filippiben a folyóvíz mellett az az árokpárt azért, mert ott prédikált az apostol. Lídia, az első európai keresztyén – ha lehet így mondani – ott lett Jézus Krisztus követője, és az a hely ott szentté lett. Filippiben nem volt zsinagóga, és Pál apostolék kimennek a folyóvíz mellé, mert ott néhány asszony össze szokott gyűlni imádkozni. És ők elmennek oda, hirdetik Isten igéjét, az evangélium üzenetét, és rögtön megszenteltetik az a hely. Testvérek, ezt a régi gondolkozást jó lenne elfelejteni, hogy egy helyhez azért ragaszkodunk, mert az úgymond szent. Igen, addig szent, amíg ott van az Úr. Ha az Úr onnan kijön, ha nem szól Ige, azon nyomban profánná lesz.

„*És lőn... az Úrnak szava hozzám, mondván: Embernek fia! Órállóul adtalak én téged Izráel házának.*” Arra tanít bennünket Isten ma, hogy a hívó ember nem saját használatra, saját tápláltatására kapja Isten igéjét, hanem ezzel Isten órállóvá teszi, vagyis arra kötelezi, hogy azt másoknak is elmondja. Nem maradhat meg nálam Isten igéje, hanem tovább kell folynia, rajtunk keresztül áradjon Isten fénye! Én is hallom, kapom, örülök neki, gyönyörködöm benne, de azt mondja: „*órállóul adtalak én téged*”, és Ezékielt azért teszi oda az Úr, hogy megmutassa neki: nem csak a tied Isten igéje és beszéde. És odaül a többiekhez, oda a foglyokhoz a fogságban, a nyomorúságban, ahol a hegedűket fűzfákra akasztják, mert úgy gondolják, hogy nincs itt helye Istent dicsérni, mert ez a hely nem szent. Ezékielt megtanítja Isten arra, hogy ő ott órálló, azon a helyen Isten igéje szentté teszi őt is, meg a helyet is azért, mert ott szól Isten igéje.

Veszélyre kell figyelmeztetni: „*embernek fia, ... hogy ha szót hallasz a számból!*” Nem biztos, hogy mindig hallasz szót a számból, de ha szót hallasz a számból, akkor nem teheted meg, hogy azt csak magadnak tartod meg! Testvérek, számunkra is nagyon fontos ez az ige, mert mindig azt várjuk, hogy szót halljunk az Úr szájából. Egy éneken keresztül azért esedeztünk, hogy szólj, Uram! Sőt, nemcsak azért, hogy szólj, Uram, hanem hogy „szólj hozzám, Uram!” Mert nem mindegy, hogy Isten szól, vagy pedig hozzám szól. „Szólj hozzám, Uram!” Tanuljuk meg az Igéből, hogyha Isten szól, akkor azzal azt akarja kifejezni, hogy nem lehet hallgatni nekünk sem. Pál apostol azt mondja az egyik gyülekezetnek, hogy imádkozzatok azért, hogy „*adassék nékem szó számnak megnyitásakor*”. Nem mindig van helye a szólásnak, mert ha Isten nem szól, akkor minékünk sem kell szólni. Ha meg Isten szól, akkor meg nincs helye a hallgatásnak, mert akkor nem szabad a hívó embernek hallgatni. Volt egy ismerősöm, aki még fiatal koromban úton-útfélen mindenkinek nekiszegezte a kérdést, hogy megtértél-e, mikor tértél meg, hogyan. Erről beszélt állandóan. Aztán néhány év elteltével az történt, hogy kiégett, mert az ilyenekkel ez szokott történni. Akik akkor is beszélnek, amikor hallgatni kellene, azok előbb-utóbb kiégnek. Nem tudom, hogy ma van-e valami kapcsolata az Úrral. Legutolsó információim szerint nincs is kapcsolata. És vannak, akik hallanak szót ugyan, de bátortalanok tovább mondani, azok meg el fognak gyengülni a hitben.

„*Ha szót hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben!*” Azért is örültem ennek az igének, hogy idehozhatom a testvérek közé, mert az utóbbi időben többektől hallottam a következőt: Egy hívő ember a családban, a munkahelyen vagy a környezetében – ahova Isten őt odahelyezte, céllal, feladattal és küldetéssel – egy bűnösnek elmondja azt, amit itt Ezékielnek kellett mondani, hogy térjen meg az ő útjáról és gonoszságából. És erre a következő válasz jön a bűnöstől a hívő felé: hát ez a keresztyén szeretet, ez a hívő lelkiület? És akkor jönnek azzal, hogy ne ítélj, ne hánytorgasd fel, fogadd el, szeresd! Ilyen esetben sokszor az történik, hogy a hívő összehúzza magát, mint a sündisznó, és maga se tudja, mit kellene mondani, hogyan álljon a kérdéshez, mert úgymond őt lefegyverezték azzal, hogy ez nem szeretet. Az lenne a szeretet, hogy simogatni, elismerni, jóváhagyni, pecsétet tenni rá, sőt, még biztatni, hogy csináld tovább nyugodtan, folytasd tovább? Testvérek, sokan azt gondolják, hogy a bűnöst szeretni kell – hányszor ezt halljuk –, el kell fogadni, mert ő ilyen. Itt meg azt mondja Isten: „*ha szót hallasz számból, intsd meg őket!*” Testvérek, aki így gondolja, hogy az a testvéri szeretet meg az a keresztyénség, hogy a bűnöst nem figyelmeztetjük, az a Biblia Istenét nem ismeri. Az a Biblia Istenében – bocsánat, hogy így mondom – jóságos öregapót képzelsz el, és nem azt az Istent, aki ugyan az embert igazságban és szentségben teremtette azért, hogy Őt imádják és magasztalják. És miután az ember az ördög ösztönzésére hátat fordított Neki, nem biztos, hogy még egyszer oda fog hozzá fordulni. Sokszor úgy vagyunk, hogy akkor rögtön visszakozunk, és azt mondjuk, hogy a szeretetre kell hivatkozni. Csak azt nem veszik komolyan sokan, hogy a Bibliában a szeretet az Istennek való engedelmesség. Nekünk elsősorban Istent kell szeretni, Jézus erre tanít a Máté 22-ben, hogy „*szeresd az Urat, a te Istenedet!*” És akkor szeretem a felebarátomat, ha képviselem a számára mindazt, amit Isten rám bízott és mondott. Azt mondja: „*ha szót hallasz számból*”. Ha nem hallasz szót, akkor nem kell mondanod persze semmit, még a bűnösnek sem. De „*ha szót hallasz számból*”, akkor nem teheted meg, hogy nem figyelmezteted! János és Péter mit mondtak? Nem tehetjük. Miért? Mert szót hallottak szájából, az Úr szájából szót hallottak, és amikor a nagytanács meg a zsidó vezetők azt akarják, hogy ne szóljatok ennek az embernek a nevében, akkor ők azt mondják, hogy „*nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk!*” Miért? Azért, mert hallottuk. Ezékiel is erre biztatja Isten, és bennünket is, testvérek, hogy bizonyágtételünknek és az Úrhoz való hívogatásunknak az alkalmát, helyét és idejét majd Isten fogja elkészíteni. „*Ha szót hallasz számból...*”, akkor viszont a szeretet azt jelenti, hogy pontosan azért szólok, mert én azt az Istent szeretem, aki megbízott ezzel engem. Nem mi mondjuk, hanem az Úr.

Testvérek, Isten nem olyan nagyon toleráns a bűnnel szemben, mint mi, meg mint ez a világ. Miért? Mert ő is benne van a bűnben. Ha valaki elkövet egy bűnt, rögtön ugyanazon bűnt elkövetőkkel toleránssá, elfogadóvá, elnézőbbé lesz. Isten azonban nem elnéző. Így olvassuk: „*ha szót hallasz számból, intsd meg őket*”, mert ha meginted a hitelent, és nem tér meg, akkor mondd neki: „*halálnak halálával halsz meg*”. Elgondolkoztam, és többször el is mond-

tam prédikációban, hogy Keresztelő János sem úgy beszélt, hogy hízelegjen a hallgatóságnak, nehogy elmenjenek, elfussanak, ha nagyon keményen szól az evangélium. Valaki írja a könyvében, hogy az ébredés idején az egyik gyülekezetben evangelizáció volt, és az evangelizátor egy kicsit erélyesebben szólt, a lelkész tördelte utána a kezét, hogy nem így, csak szépen, selyempapírba csomagolva kell az evangéliumot hirdetni. És ez az evangelizátor megkérdezte, hogy „te mióta csomagolsz itt, mióta csomagolod az evangéliumot?” Keresztelő János nem csomagolta selyempapírba: „*Térjete meg!*” Ha Isten elkészíti, akkor az lesz a következmény, hogy „*mit cselekedjünk*”, és elmondhatja Keresztelő János, hogy ne követeljetek többet; „*akinek két köntöse van, egyiket adja annak, akinek nincs!*” „*Ha szót hallasz számból.*” Mert az nem emberi indulat lesz, nem emberileg elgondolt út lesz, hanem Isten beszéde, és akkor a bűnös ember meg fogja érezni, hogy igen, kemény, de az Úr szólt. És akkor „*mélyen meghajlok, ím, színed előtt, / töltsd ki kegyelmedet, öntsd ki erőd!*” Ez az, amikor nem mi szólunk, hanem az Úr.

Figyeljük meg, hogy két embertípust ugyanabba a nyomvonalba helyez az Úr! „*Ha ezt mondom a hitetlennek: Halálnak halálával halsz meg*”; és nem úgy van, ha ezt mondd a hitetlennek. Tehát az Úr vállalja az Ő szaváért a felelősséget, hogy ezt Ő mondta. „*Ha ezt mondom a hitetlennek*”, és nem azt mondja: ha ezt mondd a hitetlennek: mert úgy beszélj, hogy nem te mondd, úgy kell beszélned, hogy ezt most nem te mondd, hanem rajtam keresztül mondja az Úr! „*Ha ezt mondom a hitetlennek: Halálnak halálával halsz meg, és te őt meg nem inted, és nem szólsz, hogy visszatérítsd a hitelent az ő gonosz útjáról, hogy éljen: az a gonosztevő az ő vétke miatt hal meg, de a vérét a te kezedből kívánom meg.*” Testvérek, jó lenne megtanulnunk ebből az igéből, többek között azt, hogy a bűnösök intése élet-halál kérdés, de nemcsak a bűnösnek, hanem az intőnek is, akit Isten erre felhasznál! Nehogy azt gondoljuk, hogy vagy szólok, vagy nem, vagy kijön a lépés, vagy nem! Nem elsimítani a dolgokat, hogy rendben van ez így, hanem meg kell mondani, hogy nem értek vele egyet. Nagyon nehéz szólni, én gondolom, ha például a családban ilyen felüti a fejét. Valakinek gyermeke, unokája beleesik a paráznaságba – csak mondok egy példát –, nagyon nehéz azt mondani, *hogy a paráznák nem öröklék az Isten országát.*

A sárospataki teológián annak idején úgy indult az ébredés az 1920-as években, hogy Isten odatett egy erdélyi teológust, és amikor a teológusok esténként meg éjszakánként a kocsmát látogatták, és nem a Bibliát forgatták, akkor ez a teológus egyedül maga volt az Úr gyermeke. Egyszer felírta a táblára a terembe, ahol a teológusok hallgatták az előadásokat, készültek a szent szolgálatra másnaposan, hogy „*részegesek ... nem örökölhettek Isten országát*”. Sokan elkezdtek kacagni, gúnyolódni, de volt közöttük egy legalább, aki elgondolkozott, és nem telt el sok idő, az az egy kezdte aztán Krisztust követni övele együtt. Így voltak már ketten, aztán jöttek többen. És aki ennek hatására újjászületett, nagyon kedves szolgálattelvéje lett az Úrnak az evangelizációs szolgálatban azért, mert valaki felírta ezt az ígét oda, hogy „*részegesek ...nem örökölhettek Isten orszá-*

gát”. És amikor este emelte volna fel a kupát a kocsmában a borral, akkor eszébe jutott az ige, hogy mit írt fel ez a társuk, hogy „*részegek ... nem örökölték Isten országát*”, letette a kupát, pedig az összes teológus biztatta, hogy add ki, ahogy szoktad! Így indult az ébredés. „*Ha szót hallasz számból...*” Isten aztán elvitte a mennyei hazába, tüdőbajban meghalt fiatalon ez a lelkész, de elvégezte azt, amiért őrállóul adatott. Ezékiel ott volt a Kébár folyó mellett, mert a foglyoknak szabadulást kellett hirdetni, és valaki meghirdette a szabadulást, hirdette a Szabadítót. „*Ha azt mondom a hitetlennek: Halálnak halálával halsz meg*” – ez az Ószövetségben nagyon erős kifejezés – „*és nem szólsz, hogy visszatérítsd a hitlent az ő gonosz útjáról...*” Mi a célja az intésnek? Hogy visszatérjen, hogy forduljon meg az ő gonosz útjáról! „*A gonosztevő az ő vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg*”, kérem számon, tehát nem hagyhatta Ezékiel, hogy halálba fussanak némelyek, hanem megálljt parancsolt, és visszafordulásra intett.

Figyeljük meg a 20. versben egy kalap alá veszi a hitlent és az igazat, aki elfordul az igazságtól: „*ha elfordul az igaz az ő igazságától*”, mert ilyen is van. Annyi a különbség, hogy a hitlen oda se fordult soha az igazsághoz, az igaz meg már egyszer odafordult, csak elfordult az igazságtól, de az Úr ezt egy kalap alá veszi, mert tulajdonképpen a büntetésük ugyanaz. De azt mondja, hogy ezt is meg kell inteni: „*ha pedig te megintetted az igazat, hogy az igaz ne vétkezzék, és nem vétkezik többé: élvén él.*” Olyan szép az evangélium üzenete, hogy van lehetősége, nem arról van szó, hogy végleg eldőlt a sorsa! De a hitlen nem tér meg az ő útjáról. Miért fog elveszni? Mert nem tért meg az ő útjáról, mert nem is akar. Ezékielnél olvassuk ezt a kifejezést megint, hogy aki nem akarja, nem hallja. Nem is akarta hallani. Ment hozzá az intés? Persze! Te csak mondd el, és Isten megtanít bennünket, testvérek, ebben az igében, hogy ha megintettük a hitlent, meg az igazságtól elfordulót, ha az megtér az útjáról, az nem a mi sikerünk lesz! És ha nem tér meg az ő útjáról, nem lehet elkönyvelni kudarcként, és nem lehet azt mondani, hogy akkor felesleges volt, mert Isten szólt! „*Ha szót hallasz számból...*” Ez az egésznek a magva, akkor menj, és figyelmeztess!

Az Újszövetségben foglalkozik Pál apostol azzal, hogy a gyülekezetben ez „miért”, hogyan történik. Az 1Thesszalónika 5-ben arra inti az apostol a gyülekezetet, hogy becsüljék meg azokat, akik intik őket. Amikor a gyülekezet vezetői intenek valakit, azt meg kell becsülni. Mert általában arra megsértődnek, ha valaki mer szólni. Mivel nem tudják, hogy nem azért szól, mert ő erre vágyott egész életében, hogy szóljon. Általában a gyülekezetekben úgy van, hogy amikor valakit inteni kellene, már nem is látjuk. Azért, mert viszi magával a bűnét, nem akar visszafordulni, és így nem lehet inteni. A missziói bizottsági gyűlésen elmondtam, hogy alig-alig tudok felidézni a lelkészi szolgálatomból olyan eseteket, amikor valaki azt mondta nekem egy intés után, hogy igazad van, köszönöm, hogy szóltál.

De a 14. versben azt mondja, hogy nemcsak az elöljáróknak lehet feladata és kötelessége, mert „*kérünk továbbá titeket, atyámfiai, intsétek a rendetle-*

neket, bátorítsátok a félelmes szívűeket, gyámolítsátok az erőtlenekeket...” Tehát itt az apostol a tagok felé is fordul: „kérünk továbbá titeket, atyámfiai”. Az 1Korinthus 4,14-ben Pál úgy inti őket, mint szerelmes gyermekeit, mert azt mondja, hogy nem megszegényíteni akarlak benneteket, hanem megmenteni. Az intés célja mindig a mentés. Ez tulajdonképpen nem csak a bűnös megmentése, hanem magának az intelmet gyakorlónak is a mentése. Miért? Mert az Úr felment bennünket annak a terhe alól, mert vérét nem kéri tőlünk számon. „Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti, lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkével!” (Galata 6,1) Miért? Mert ha szót hallunk az Úr szájából, akkor nemcsak azt kell meghallanunk, hogy mit mondott, hanem azt is, hogy ki mondta. Az, aki azt mondja, hogy „én szelíd és alázatos szívű vagyok”. „Igazítsátok útba ... szelídségnek lelkével!” Mert ha az intés nem így történik, nem érzi mögötte a megintett ember ezt a mentő szeretetet, a szelídség lelkét, akkor nincs ott az az erő, ami őt megfordulásra készítse, hanem felbőszítjük benne az ó-emberi tulajdonságokat és indulatokat. Azt mondja: „intsétek a rendetleneket”, attól a rendtől eltérőket, amit Isten megmondott, kijelentett, elénk adott, amire Ő azt mondta, hogy íme, igen jó! Ez a rend, ez a normális, erre intsétek őket!

Testvérek, tanuljuk meg tehát, hogy Ezékiel nagyon engedelmes! „Kelj fel, menj ki a völgybe... Fölkelék azért, és kimenék a völgybe, és íme ott állt az Úrnak dicsősége.” Az intőnek engedelmesnek kell lennie, halló szívének kell lennie, hogy hallja, hogy mit mond az Úr, és a Szentlélek bátorságát kell kérnie, hogy ne halogassa, hanem intsen! Ne engedjük magunkat lefegyverezni, testvérek, a hitetlenektől vagy az igaztól, aki elfordult az ő igazságától! Mert a szeretet az Istennek való engedelmesség: „Istennek kell inkább engedni, hogy nem az embereknek.” Amikor ígét mondom, bűnöst figyelmeztetek, akkor annak az Úrnak a nevében járok el, aki gyermekévé fogadott, és Jézus Krisztus által megmosott engem is. Én is „tévelygőn, vakon bolyongtam utamon,/ egyszer csak rámtalált”, ez az ingyen kegyelem. Használjon bennünket az Úr, testvérek, intsünk ott, ahol kell, ne könyveljük el kudarcnak, ha nem lesz eredménye! Ha pedig eredménye lesz, akkor ne mondjuk azt, hogy ez a mi munkánk gyümölcse, ne könyveljük el a mi dicsőségünknek, hanem akkor is az Úré a dicsőség, aki munkálta abban a bűnösben is „mind az akarást, mind a munkálást jókedvéből”!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, bocsásd meg, hogy sokszor csak magunknak kérünk szót, hogy bennünket táplálj, vezess, de köszönjük, hogy ma arra figyelmeztetted bennünket, hogy ha szót hallunk, akkor azt azért mondd, hogy tovább is adjuk. Köszönjük, hogy vannak ránk bízottak a környezetünkben, családjunkban, munkahelyünkön vagy ahol élünk, akik között kellene szólnunk, de csak akkor, ha felindítasz bennünket erre, de akkor feltétlenül el kell mondanunk egy-egy rövid ígét, megtalálni az alkalmat, a módot rá, amit Te készítesz el, és Neked hálát

„HA SZÓT HALLASZ SZÁMBÓL”

adni, hogyha meg tudtuk tenni. Tégy bennünket, Urunk, engedelmes, Néked élő gyermekeiddé!

Hadd köszönjük meg Neked, hogy az éjszakát is kezedbe tehetjük, őrizz bennünket, gyülekezetünket! Hadd tegyük a kezedbe a kórházban levő betegeinket, különösen egy súlyos állapotban levő asszonytestvérünknek az életét! Köszönjük, hogy ma is megtartottad őt, és kérünk, ha kedves, emeld fel őt, és erősítsd meg!

És engedd meg, hogy a délutáni temetésen lévőknek is hadd jusson el a szívükbe az evangélium, hadd forgassák otthon, amit hallottak! Köszönjük, hogy inthettük őket, és hívogathattuk Hozzád ezeket az embereket, „*mert Nálad van az élet forrása*”. Köszönjük, hogy elmondhattuk, hogy aki örök életet akar, annak Hozzád kell jönnie, mert Te magad vagy az örök élet.

Kérünk, Urunk, áldd meg szereteteinket, gyermekeinket iskolákban, óvodákban, az egyetemen, a derékhadat, akik naponta a munka terhét hordozzák, és mindenkit, akiknek adsz még feladatot, hadd tudjuk ezt elvenni Tőled mindig hálaadással!

Hallgasd meg könyörgésünket, amit most csöndben mondunk el!

Ámen.

229. ének

1. Hű pásztorunk, vezesd a te árva nyájadat,
E földi útvesztőben te mutass jó utat;
Szent nyomdokodba lépve, a menny felé megyünk,
Ó, halhatatlan Ige, vezérünk, Mesterünk.

2. Mert boldog az az ember, ki dicsér tégedet,
És kóstolgatja mindennap szent beszédedet;
Hát legeltessed igéddel bolygó nyájadat,
És terelgessed Lelkeddel juhocskáidat.

3. Szentlelkedet töltsd ránk ki mint hajnal harmatát,
És adj fejünkre tőled nyert ékes koronát,
Hogy áldozatra felgyúlt, megszentelt életünk
Oltárodon elégjen, Királyunk, Mesterünk!